
Orzecznictwo Wyższej Komisji Dyscyplinarnej

Palestra 7/4(64), 73-74

1963

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

własnym zakresie i na art. 116 o terminie 14 dni do przesłania odwołania wraz z aktami sprawy organowi odwoławczemu;

6) art. 135—139 o uchylaniu i zmianie decyzji; przepisy szczególne art. 6 i art. 38 ustawy o u.a. pozostają jednak nadal w mocy zgodnie z art. 142 k.p.a.

III. Na odrębne omówienie zasługuje stosowanie działu IV k.p.a. o skargach i wnioskach w działalności rad adwokackich.

Zgodnie z art. 154 k.p.a. przepisy tego działu stosuje się odpowiednio do skarg i wniosków składanych do organów adwokatury jako organów organizacji zawodu adwokackiego w związku z załatwianiem przez te organy spraw określonych w art. 1, przy czym odpowiedzialność służbową lub dyscyplinarną za przewlekłe lub biurokratyczne załatwianie skarg i wniosków kodeks nakazuje stosować do osób załatwiających skargi i wnioski składane do organów organizacji zawodowej.

Dla określenia organów kompetentnych do rozpatrywania skarg (art. 157 k.p.a.) na członków adwokatury i trybu rozpatrywania tych skarg właściwe są — zgodnie z art. 159 i art. 194 k.p.a. — przepisy szczególne, tj. rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 11 marca 1959 r. o postępowaniu dyscyplinarnym w sprawach adwokatów oraz regulamin pracy rzeczników dyscyplinarnych z dnia 11 grudnia 1960 r. („Palestra” nr 1 z 1961 r., str. 98 i nast.). Natomiast do rozpatrzenia skargi dotyczącej zadań lub działalności rady adwokackiej w zakresie administracji państwowej właściwa jest — zgodnie z art. 160 k.p.a. — Naczelna Rada Adwokacka (art. 162 k.p.a.), która powinna w ciągu dwóch miesięcy załatwić skargę i zawiadomić skarżącego o sposobie załatwienia skargi (art. 167 k.p.a.).

Rady adwokackie powinny czuwać nad ścisłym stosowaniem przez nie powyższych przepisów w celu prawidłowego załatwienia skarg i wniosków przekazanych radom adwokackim przez redakcje prasowe (art. 175—176 k.p.a.) lub opublikowanych w prasie w postaci artykułów, notatek i innych wiadomości (art. 177—179 k.p.a.), a o sposobie załatwienia zawiadamiać w przepisany terminie właściwą redakcję prasową. Należy przy tym mieć na uwadze również § 15 i 17 uchwały nr 357 Rady Ministrów z dnia 13 października 1960 r. w sprawie organizacji przyjmowania i rozpatrywania skarg i wniosków (Monitor Polski Nr 80, poz. 367).

ORZECZNICTWO WYŻSZEJ KOMISJI DISCYPLINARNEJ

ORZECZENIE

z dnia 24 listopada 1962 r.

(WKD 195/62)

Wyrażenie przez adwokata zgody na podpisanie pisma procesowego imieniem i nazwiskiem nieobecnej strony przez osobę trzecią i złożenie tak podpisanego pisma do sądu stanowi naruszenie porządku prawnego przez

adwokata i podlega represji dyscyplinarnej.

Dnia 24 listopada 1962 r. Wyższa Komisja Dyscyplinarna dla spraw adwokatów, po rozpoznaniu sprawy dyscyplinarnej adw. X z odwołania obwinionego od orzeczenia Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej w A z dnia 15 września 1962 r. (KD 6/62), orzekła: zaskarżone orzeczenie zatwierdzić (...).

Uzasadnienie

Wojewódzka Komisja Dyscyplinarna w A orzeczeniem z dnia 15.IX.1962 r. uznała obwinionego adwokata X za winnego tego, że: 1) w 1961 r. w R. w sprawie S.F. o stwierdzenie praw do spadku zgodził się na podpisanie przez żonę S.F. czystego arkusza papieru imieniem i nazwiskiem jej męża, tj. S.F., i tak podpisane pismo złożył w sądzie, 2) w 1962 r. w R. w sprawie W. i J. małż. K. o dożywocie zgodził się na podpisanie przez J.K. sporządzonego przez siebie pozwu imieniem i nazwiskiem jej męża W.K. i tak podpisany pozew złożył w sądzie. Za każdy z tych czynów i jako karę łączną wymierzono obwinionemu karę dyscyplinarną upomnienia. Od orzeczenia tego odwołał się obrońca obwinionego, wnosząc o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i umorzenie postępowania na zasadzie art. 49 k.p.k.

Wyższa Komisja Dyscyplinarna zważyła, co następuje:

Stan faktyczny sprawy jest niesporny, odwołanie więc sprowadza się do polemiki z dotychczasowym orzecznictwem Wyższej Komisji Dyscyplinarnej negującym możliwość stosowania art. 49 k.p.k. w sprawach dyscyplinarnych. W kwestii tej komplet orzekający nie widzi dostatecznych podstaw do odstąpienia od przyjętej linii judykatury. Poruszone w odwołaniu okoliczności dotyczące rozmiaru winy, braku ujemnych następstw czynu i wreszcie samej osoby obwinionego znalazły odpowiedni wyraz w uzasadnieniu orzeczenia I instancji i wymierzeniu obwinionemu kary dyscyplinarnej najniższego stopnia.

Podzielając więc przesłanki orzeczenia Komisji I instancji — zarówno co do winy, jak i kary — orzeczone jak w sentencji.

ORZECZNICTWO SĄDU NAJWYŻSZEGO W SPRAWACH ADWOKACKICH

WYROK

SĄDU NAJWYŻSZEGO

z dnia 22.XII.1962 r.

W orzecznictwie dyscyplinarnym stosowana jest zasada, że adwokat, działając nawet we własnej sprawie, powinien przestrzegać wszelkich zasad i zwyczajów obowładających go w toku czynności zawodowych.

Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 22.XII.1962 r., po rozpoznaniu sprawy adw. X z powodu rewizji założonej przez Ministra Sprawiedliwości od prawomocnego orzeczenia Wyższej Komisji Dyscyplinarnej z dnia 2.VI.1962 r. sygn. W.K.D. 85/62,

uchylił zaskarżone orzeczenie i sprawę przekazał Wyższej Komisji Dyscyplinarnej do ponownego rozpoznania.

Z uzasadnienia:

Orzeczeniem Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej Izby Adwokackiej w Z z dnia 28.X.61 r. adw. X uznany został za winnego popełnienia trzech czynów:

- 1) powołania się w sprawie lokalowej przed Powiatową Komisją Lokalową na karalność przeciwnika ob. A, o czym obwiniony wiedział, gdyż był obrońcą tegoż A,
- 2) złożenie na A zażalenia do prokuratury powiatowej, w którym